

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **N. H.**
státní příslušnost Tuniská republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2025 č. j. OAM- 243/BA-BA07-VL11-PZ-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce je ve smyslu § 46 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu),

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla prodloužena do 3. 8. 2025.

2. Žalobce namítal, že z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že při zajištění každého jednotlivého cizince musí existovat individuální, objektivní a oprávněný důvod pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se však žádnými individuálními, objektivními a oprávněnými důvody v případě jeho zajištění a prodloužení doby trvání zajištění, nezabýval. Nehodnotil dobu pobytu či jeho vazby na území ČR. OPouze zcela paušálně a formalisticky konstatoval, že nic nenásvědčuje tomu, že by skutečně poskytoval správnímu orgánu součinnost a setrval v otevřeném středisku. S tímto závěrem nesouhlasí, neboť k České republice má citovou vazbu, žije zde jeho partnerka, s níž založil rodinu. V roce 2023 se mu narodila dcera E. Y., nar. X a X se narodil syn A. Y. Zatím není v rodném listě syna zapsán jako jeho otec. Všichni žijí ve společné domácnosti na adrese N. m. n. M., K. č. p. X. Aktuálně je jeho partnerka na děti sama a péči již nezvládá. U syna se projevila po narození srdeční vada a přítelkyně musí každý týden s dítětem navštěvovat lékaře a o jejich dceru se v té době nemá kdo starat. Přítelkyně je Ukrajinka a v České republice nemá žádného příbuzného. Matka i otec zemřeli. Aktuálně se jeho partnerka a děti nacházejí v sociálním bydlení. Rodina ho intenzivně potřebuje. On sám zažívá psychické strádání a bolest z odloučení. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené, neexistují oprávněné důvody se domnívat, že by nevyčkal do doby skončení soudního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a uchýlil se skrývání před orgány veřejné moci. Neexistuje u něho žádná důvodná obava, že by s žalovaným nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření. Napadené rozhodnutí není proporcionální. Důvodem nepřiměřenosti také je, že jako otec je zodpovědný za osud své rodiny, přičemž je nemožné, aby o ni pečoval, když je zajištěn, protože jeho rodině hrozí závažná psychická újma i z důvodu materiálního strádání. Zajištěním způsobený zásah do soukromého a rodinného života je mnohem citelnější, než jak vyplývá z napadeného rozhodnutí. S rodinou ho pojí velice silné vazby. Jejich zpřetrhání nemůže být považováno za přiměřený zásah. Připouští, že určitý zájem na jeho zajištění dán je, ale svou intenzitou neodpovídá újmě, kterou zažívá v důsledku zajištění. Jak on sám, tak jeho rodinní příslušníci, zejména dvouletá dcera a syn. Má v úmyslu žít v České republice legálně se svou rodinou a přítelkyní. Kdyby měl možnost pobývat v otevřeném středisku, mohl by svou rodinu navštěvovat, pomáhat a pečovat o děti. Neměl by sebemenší důvod nevyčkat na skončení soudního řízení. V daných souvislostech žalobce odkázal na článek 3 Úmluvy o právech dítěte a žalovanému vytkl, že v napadeném rozhodnutí vůbec nebyl zohledněn. Rozhodnutí má tak závažné dopady na blaho dětí a jde zcela proti zásadním principům, které vyjadřuje Úmluva v článku 3 a nabourává rodičovské vazby a neúměrně zatěžuje obě dotčené strany.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce sám uvedl, že poprvé přicestoval do České republiky v roce 2019 a požádal zde o mezinárodní ochranu. Poté, co žádost byla zamítnuta, správní vyhoštění ignoroval a nevycestoval, protože zde má dle svých slov dceru, v jejímž rodném listě však jako otec uveden není. Z jednání žalobce je zjevné, že svou pobytovou situaci opakovaně adekvátně neřešil. Tvrzení žalobce, že jeho rodina trpí odloučením a potřebuje pomoc, neboť partnerka

s dcerou se nachází v sociálním bydlení, s ohledem na celkový případ neobstojí. Správní orgán dospěl k závěru, že trvají důvody, pro které je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a nenastal ani žádný z důvodů dle § 46a odst. 13 zákona o azylu, pro který by zajištění v zařízení pro zajištění cizinců muselo být ukončeno. Rovněž doba zajištění byla určena v souladu se zákonem.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46 odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhл.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že 23. 2. 2025 byla revizorem přivolána hlídka policie kvůli cizinci, který měl neplatnou jízdenku a neměl u sebe doklad totožnosti. Lustrací bylo zjištěno, že cizinci – žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z členských států EU, vydané dne 29. 10. 2024 pod č. j. KRPTA-57912-30/ČJ-2024-000022-SV na dobu 3 let a nachází se v evidenci nežádoucích osob s platností do 31. 12. 2029. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 29. 10. 2024 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z členských států EU, a to rozhodnutím č. j. KRPA-57912-30/ČJ-2024-000022-SV na dobu 3 let dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu prokázání se padělaným dokladem nebo dokladem jiné osoby, z důvodu pobývání na území České republiky bez platného cestovního dokladu a z důvodu pobývání na území České republiky bez platného pobytového oprávnění. V roce 2023 byl žalobce odsouzen Okresním soudem ve Frýdku – Místku za výtržnictví s odnětím svobody podmíněně na 3 měsíce. Následně Obvodní soud v Praze 4 žalobce v roce 2024 odsoudil k peněžitému trestu za padělání či pozměnění veřejné listiny. Žalobce v průběhu řízení do protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 2. 2025 potvrdil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti, sdělil, že do Evropy přijel naposledy v roce 2019, přičemž rovnou cestoval do České republiky. V té době disponoval vízem, protože zde žila jeho manželka, se kterou se ale v roce 2023 rozvedl. V Tunisku má rodiče a sourozence, v České republice nemá žádný majetek ani žádné závazky a pohledávky. Žalobce dále tvrdil, že se oženil s Ukrajinkou, s níž má dceru. Manželka aktuálně je v 8. měsíci těhotenství. Tvrdil, že bydlí s manželkou na adrese P. 1, L. X, nájemní smlouvu uzavřela manželka. Na uvedené adrese je hlášen. Žalobce nedoložil oddací list ani rodný list, který by se vztahoval k jeho tvrzené rodinné situaci. Ze správního spisu se dále podává zjištění správního orgánu o tom, že žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, jím zmiňovaná žena má nahlášený pobyt na jiné adrese než na žalobcem tvrzené P. 1, L. X. Dále bylo zjištěno, že žalobce byl naposledy hlášen k pobytu v jednom z pražských hotelů v době od 22. 12. 2024 do 25. 12. 2024 a dle cizineckého informačního systému byl i v předchozím období hlášen k pobytu v hotelu, a to od 21. 12. 2024 do 22. 12. 2024. Ze spisu dále vyplynulo, že dne 18. 2. 2024 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-247/BA-BA07-LE24-2024 ze dne 16. 5. 2024 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Rozsudkem ze dne 25. 7. 2024, který nabyl právní moci 29. 7. 2024, ji soud zamítl. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě odmítl dne 20. 2. 2025 usnesením č. j. 3 Azs 171/2024-43. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo

pravomocně ukončeno 26. 2. 2024. Dne 28. 2. 2025 žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.

6. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že rozhodnutím ze dne 5. 3. 2025 č. j. OAM-243/BA-BA07-BA03-Z-2025 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tedy do dne 17. 6. 2025. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 3. 4. 2025 č. j. 35 A 6/2025-73 žalobu zamítl.
7. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 11. 6. 2025 č. j. OAM-243/BA-BA07-VL11-PZ-2025 žalovaný předně konstatoval, že žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 3. 2025, které nabylo právní moci 6. 3. 2025, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to na dobu 110 dnů, tedy do 17. 6. 2025. Rovněž bylo vydáno rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím č. j. OAM-243/BA-BA07-LE24-2025 ze dne 9. 4. 2025, které nabylo právní moci 15. 4. 2025 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě dne 30. 4. 2025. Zdejší soud usnesením ze dne 6. 5. 2025 č. j. 19 Az 11/2025-16 žalobu postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Plzni. Na tomto místě soud poznamenává, že z informačního systému infoSoud zjistil, že věc je u Krajského soudu v Plzni projednávána pod spisovou značkou 63 Az 7/2025 a jednání je nařazeno na 16. 7. 2025. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že na důvodech zajištění žalobce uvedených v rozhodnutí o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 9. 4. 2025, které nabylo právní moci 15. 4. 2025, se nic nezměnilo a z postupu žalobce je dle žalovaného nadále zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování žalobce z České republiky. Žalovaný rovněž odůvodnil závěr, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu uložit nelze, neboť žalobce poté, co byla jeho první žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, ignoroval následně správní vyhoštění a nevycestoval a svou pobytovou situaci opakovaně adekvátně neřešil. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na skutečnost, že se blíží konec doby stanovené příslušným rozhodnutím o zajištění žalobce, nicméně ještě nedošlo k uplynutí maximální možné doby zajištění ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu, tedy 180 dnů, správní orgán posoudil, zda je nutné přikročit k prodloužení zajištění žalobce nad aktuálně stanovenou dobu. S ohledem na výše uvedené, prodloužil dobu zajištění žalobce do 3. 8. 2025, tedy na maximální zákonnou délku zajištění 180 dnů. Vycházel přitom ze skutečnosti, že průměrná délka soudního řízení o žalobě osoby umístěné v zařízení pro zajištění cizinců se pohybuje kolem cca 90 dnů, z nichž doposud v tomto konkrétním případě uplynulo 42 dnů. Z průměrné délky soudního řízení tedy zbývá ještě 48 dnů, kdy tyto ještě zároveň ještě spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dnů. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení by tak činila celková maximální lhůta pro prodloužení zajištění v současné době 48 + 5 dnů, tedy celkem 53 dnů, tj. do 3. 8. 2025.
8. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla

žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

9. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
10. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
11. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné. K tomu soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2011-124, č. j. 2 As 115/2013-59). Uvedené lze vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného v posuzované věci. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od doby vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce, objasnil konkrétní okolnosti věci ve vazbě na pobytovou historii žalobce, poukázal na to, že žalobce ignoroval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestoval, přičemž argumentoval-li tvrzením, že zde má dceru a syna, pak u žádného z dětí nedoložil rodný list, v němž by byl uveden jako otec. Jako lichá se ukázala i jeho předchozí tvrzení ohledně pobytu. Soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 5. 3. 2025 č. j. OAM-243/BA-BA07-BA03-Z-2025 v řízení o prodloužení doby zajištění přezkoumat nelze. Co se týká samotného prodloužení zajištění žalobce, správní orgán vzal v úvahu průměrnou délku soudního řízení o žalobě kolem cca 90 dnů, zohlednil maximální zákonnou délku zajištění 180 dnů. Za situace, kdy z průměrné délky soudního řízení kolem cca 90 dnů uplynulo v daném případě 42 dnů, tedy zbývá ještě 48 dnů, pak společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci správního řízení dospěl k celkové maximální lhůtě pro prodloužení zajištění o celkem 53 dnů, tedy do 3. 8. 2025. V napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, a i v tomto směru konstatoval, že se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalovaný zohlednil pobytovou historii žalobce, nerespektování právních předpisů České republiky a existenci důvodné obavy, že by s žalovaným nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření, a že by tak bylo ohroženo zabezpečení jeho

dostupnosti pro realizaci rozhodnutí o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména jeho následné vycestování z České republiky. Nadále zde i dle názoru soudu není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval, přestože formálně deklaruje opak. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

12. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 11.07.2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně